

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 296/2026
24.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Борка Ристовића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1136/23 од 26.12.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 221/25 од 11.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 24.03.2026.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Борка Ристовића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1136/23 од 26.12.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 221/25 од 11.09.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 1136/23 од 26.12.2024. године окривљена АА је оглашена кривом да је извршила кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ, за које је осуђена на новчану казну у износу од 150.000,00 динара, коју казну је окривљена дужна да плати у року од десет месеци од правноснажности пресуде, а уколико окривљена не плати новчану казну у наведеном року суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна не може бити дужа од шест месеци.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак, док је на основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљена АА ослобођена дужности накнаде трошкова кривичног поступка и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 221/25 од 11.09.2025. године, ставом првим, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљене АА, адвоката Борка

Ристића, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду К 1136/23 од 26.12.2024. године и то тако што је према окривљеној АА, на основу члана 422. став 1. тачка 1) ЗКП, одбијена оптужба да је извршила кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ, док је оштећена ГГ ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак, а трошкови кривичног поступка у том делу падају на терет буџетских средстава суда. Ставом другим је одбијена жалба браниоца окривљене АА, адвоката Борка Ристовића, у преосталом делу, као неоснована. Ставом трећим жалба јавног тужиоца Другог ОЈТ у Београду је одбијена као неоснована, а ставом четвртим пресуда Другог основног суда у Београду К 1136/23 од 26.12.2024. године је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Борко Ристовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане правноснажне пресуде у ставу 2. и 4. другостепене одлуке и окривљену на основу одредбе члана 423. тачка 2. ЗКП ослободи од оптужбе да је извршила кривично дело, као и да окривљену ослободи од дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене АА у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се побијане пресуде заснивају на незаконитим доказима и то: потврди о привремено одузетим предметима ПС Чукарица Ку 1207 од 21.09.2021. године, потврди о враћеним предметима ПС Чукарица Ку 1207/21 од 21.09.2021. године, фотокопији фотографија новчаница, које се налазе у списима и нису веродостојне, као и исказима сведока оштећених ББ и ВВ.

С тим у вези бранилац окривљене наводи да је према окривљеној АА, дана 21.09.2021. године, незаконито предузета доказна радња тајног праћења и снимања из члана 171. до 173. ЗКП, као и симулованог посла из члана 174. до 177. ЗКП, те да су из овако незаконито предузетих посебних доказних радњи проистекли и сви остали незаконити докази на којима се пресуде заснивају и то: потврда о привремено одузетим предметима и потврда о враћеним предметима, обе од истог датума 21.09.2021. године, као и фотокопије фотографија новчаница. Имајући у виду да је тајно снимање и праћење окривљене предузето без наредбе суда, као и да ова доказна радња није прописана за наведено кривично дело, за које је поступак вођен против окривљене, те да не постоји ни снимак камере из стана оштећених, то су наведени докази на којима су пресуде засноване незаконити. Такође, фотокопије фотографија новчаница нису

веродостојне ни аутентичне и исте су настале телефоном оштећеног који је фотографисао новчанице, а мобилни телефон није претресан ни вештачен те ни оне не представљају законите доказе ни по начину прибављања ни по садржини, па је суд ову документацију требало да изузме из списка предмета и пресуда се не може заснивати на оваквим доказима.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се по оцени Врховног суда не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 286. став 1. ЗКП прописано је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела... да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ... а у ставу 2. истог члана прописано је да у циљу испуњења дужности из става 1. полиција може: да тражи потребно обавештење од грађана, да изврши потребан преглед превозних средстава, путника и пртљага, ... да предузме друге потребне мере и радње, те да о чињеницама и околностима које су утврђене приликом предузимања појединих радњи и предметима који су пронађени или одузети, а могу бити од интереса за кривични поступак, саставе записник или службену белешку.

Одредбом члана 147. ЗКП прописано је да ће орган поступка предмете који се морају одузети по кривичном закону или могу послужити као доказ у кривичном поступку привремено одузети и обезбедити њихово чување, док је одредбама члана 150. ЗКП прописано да се лицу од кога су предмети одузети издаје потврда у којој ће се ти предмети описати, навести где су пронађени, од кога се одузимају као и својство и потпис лица које радњу спроводи. Одредбом члана 151. ЗКП прописано је да предмети који су у току поступка привремено одузети, вратиће се држаоцу ако престану разлози због којих су предмети привремено одузети, а не постоје разлози за њихово трајно одузимање (члан 535. ЗКП).

Према потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, Дирекција полиције ПС Чукарица Ку 03/16/25/1 Ки 12074/21 од 21.09.2021. године, произлази да је овлашћено службено лице, на основу члана 147. ЗКП у вези члана 150. ЗКП, приликом предузимања потребних мера из чл. 286. став 1. и 2. ЗКП, дана 21.09.2021. године од окривљене АА привремено одузело предмете: 10.000 (десет хиљада) РСД, 5 новчаница апоена од 2.000 (две хиљаде) серијских бројева АК5532858, ВВ 2256712, АФ 7805058, АД6107254, ВВ0521454, а коју потврду је без примедби потписала окривљена АА, у својству грађанина, као и овлашћено службено лице Далибор Божовић.

Према потврди о враћеним предметима МУП РС, Дирекција полиције ПС Чукарица Ку 03/15/25/1 Ки 12074/21 од 21.09.2021. године, произлази да је овлашћено службено лице на основу члана 151. ЗКП, лицу ББ вратило привремено одузете предмете: 10.000 (десет хиљада) РСД, 5 новчаница апоена од 2.000 (две хиљаде) серијских бројева АК5532858, ВВ 2256712, АФ 7805058, АД6107254, ВВ0521454, а коју потврду су потписали ББ, у својству грађанина, као и овлашћено службено лице Далибор Божовић.

Према томе, потврда о привремено одузетим предметима МУП РС, Дирекција полиције ПС Чукарица Ку 03/16/25/1 Ки 12074/21 од 21.09.2021. године и потврда о

враћеним предметима МУП РС, Дирекција полиције ПС Чукарица Ку 03/15/25/1 Ки 12074/21 од 21.09.2021. године, сачињене су сходно овлашћењима службених лица у смислу члана 286. ЗКП и испуњавају све законске услове у смислу члана 147., 150. и 151. ЗКП, имајући у виду њихову садржину, па по оцени Врховног суда, формално по начину прибављања и по садржини нису у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку. Такође и докази проистекли из наведених потврда су такође законити докази и по начину прибављања и по садржају и на истима се може заснивати судска одлука.

Поред тога, у списима предмета се налазе фотокопије новчаница у апоенима од 2.000,00 динара, које је сведок оштећени ББ доставио суду у електронском поднеску дана 28.02.2024. године, а које су сачињене мобилним телефоном сведока оштећеног и представљају део његовог исказа, а не доказну радњу претресања уређаја за аутоматску обраду података из члана 152. ЗКП, која се одређује у односу на окривљену, па у конкретној ситуацији није било потребно испуњење услова прописаних одредбом члана 152. став 3. ЗКП, како се то неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене указује. У конкретном случају није вршен претрес мобилног телефона окривљене, већ се ради о подацима добијеним са мобилног телефона оштећеног ББ, на које се он у циљу заштите својих интереса сам позвао и приказао овлашћеним службеним лицима ПС Чукарица и суду, којима је поткрепио своје усмене тврдње на главном претресу дана 03.02.2023. године, а везано за радње извршења кривичног дела окривљене АА у предметном догађају.

Право оштећеног у смислу одредбе члана 50. ЗКП је да указује на чињенице и да предлаже доказе које су од важности за предмет доказивања, те у том смислу, не постоји законска препрека извођењу доказа увидом у податке на телефону оштећеног, које је он добровољно предочио у прилог свом исказу и поднетој кривичној пријави, у каснијем току поступка, па су тако евидентирани у документацији, а које суд цени према слободном судијском уверењу.

Имајући наведено у виду, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу којим се истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, Врховни суд налази да је правилно другостепени суд у својој одлуци навео да се у конкретном случају не ради о посебним доказним радњама тајног праћења и снимања из члана 171.-173. ЗКП, које на предлог јавног тужиоца одређује суд, као ни о радњи симулованог посла из члана 174. - 177. ЗКП, коју одређује судија за претходни поступак образложеном наредбом, а извршава полиција, у смислу одредбе члана 173. ЗКП и које посебне доказне радње се одређују само код кривичних дела прописаних одредбом члана 162. ЗКП, већ о снимању објекта, односно стана, које камере је поставио оштећени, као физичко лице и то искључиво као вид безбедносне мере и заштите имовине оштећеног и његове породице, а који снимак иначе није репродукован нити је изведен као доказ током поступка, па се пресуда и не заснива на њему.

Бранилац окривљене у осталом делу захтева за заштиту законитости истиче да су пресуде засноване на исказима сведока оштећених ББ и ВВ, односно да наведени искази не могу чинити чињеничну грађу пресуда јер су исти засновани на посебним доказним радњама тајног праћења и снимања, да је исто спроведено незаконито, да је

одбрана током поступка оспорила чињеничну грађу, да је чињеницама манипулисано, наводећи као пример фотографије новчаница, да је једино претресом и вештачењем могло бити утврђено чињенично стање, да је суд био обавезан да у току поступка прибави оригиналне новчанице и чува их уз потврду о одузетим предметима, на који начин бранилац полемише са утврђеним чињеничним стањем и оценом доказа, у смислу одредбе члана 440. ЗКП.

Бранилац окривљене АА у захтеву за заштиту законитости наводи повреду одредбе члана 395. ЗКП, наводима да је суд одбио одређене доказне предлоге одбране, као и повреду одредбе члана 15. став 4. ЗКП.

Међутим, повреда закона из члана 440. ЗКП, члана 395. ЗКП и члана 15. став 4. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић